

Griselda Cos: “Els salms són el crit i la pregària de l'home i la dona d'avui”

Dm, 20/11/2018 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) La monja benedictina **Griselda Cos** fa més de trenta anys que toca la cítara per acompanyar els salms. Així van néixer, com una pregària per a ser cantada. I avui encara serveix de pauta als qui busquen, als qui imploren i als qui agraeixen la vida a Déu. Com una mena d'alè per a tantes vivències que no sempre sabem anomenar.

El llibre que aplega els 150 salms de l'Antic Testament, el salteri, va ser el tema d'unes sessions impartides per Griselda Cos el 2017. Ara n'ha recollit el contingut en el llibre [El salteri. Cant i lloança](#) publicat a la col·lecció Saurí de Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

L'experiència de pregària ha marcat en positiu la vida d'aquesta religiosa contemplativa. En parla des de la comunitat del [monestir de Sant Pere de les Puel·les](#) de Barcelona. Els salms són per a ella un espai de diàleg, bidireccional, impregnat de sentit d'unitat amb la creació. I, en definitiva, el llibre de pregària de Jesús. En aquesta entrevista Cos reconeix que la pregària l'ha fet feliç.

Aquest diumenge presenta el llibre al monestir, aquí al carrer Anglès... amb quin desig l'ha publicat?

Sí, la [presentació](#) serà viscuda en femení: el presentarem amb la mare abadessa i les monges. El desig és de fer arribar a la gent, estimar i conèixer més aquest llibre de pregària dels salms, que omple sempre la nostra litúrgia.

Una litúrgia que fa temps que vostè acompanya amb un instrument de corda tradicional...

Potser fa trenta anys, que toco la cítara! Els salms neixen per ser acompanyats amb la cítara. Jo estava a Puiggraciós i no hi havia orgue. La cítara era un

instrument que acompanyava molt bé el nostre oratori, quedava molt proporcionada i ajudava a la pregària.

Subratlla que la primera paraula del llibre dels salms és “feliç”.

La primera paraula d'un llibre sempre és molt important. Dona tot un to que anirà desbrossant al llarg del salteri. Explica la felicitat autèntica del creient amb Déu.

L'ha trobat, aquesta felicitat, en l'experiència de la pregària?

I tant! Per això he tingut tantes ganes de compartir-ho! Compartir aquesta vivència ha sigut com una exigència personal.

Al llibre parla també d'un sentit d'unitat i d'unes fes fonamentals que coincideixen amb el credo.

Encara que sigui un llibre de l'Antic Testament és molt important descobrir-hi com Jesús en va fer el seu llibre de pregària. Era jueu, la Bíblia era el seu llibre, l'estudiaven a la sinagoga. Jesús estava imbuït de la fe dels salmistes.

Posi'ns un exemple.

Els deixebles li demanen [“ensenya'ns a pregar”](#) i ell diu “pregueu així 'Pare nostre que esteu en el cel...’”. Tot el Parnostre semblen frases dels salms, Jesús ens l'ensenya com si fos la gran pregària del Nou Testament, i tot ell està pouat en el llibre del salteri. I les mateixes [benaurances](#) de Jesús també són un tret important del salteri. És important saber que Jesús tenia el salteri com el seu llibre de pregària.

En la numeració dels salms, quina opció ha pres?

La qüestió de la numeració dels salms és un fet fatídic. Sempre s'han obstinat a posar la numeració hebrea i, entre parèntesi, la numeració dels setanta, la grega. Tothom em deia que sempre havia de posar la doble numeració i això és un embolic! No saps mai de quin salm es parla. En aquest cas faig servir la numeració dels setanta o de la vulgata, que és la numeració que fem servir a la litúrgia. El salm 22 és el del Bon Pastor, el salm 21 és el salm de Jesús a la creu. Els cristians dels primers segles, els pares apostòlics, citaven aquesta numeració. I Sant Benet, quan fa la regla monàstica i ens distribueix els salms per cada dia, fa servir la numeració litúrgica. No és més divinament inspirat l'hebreu que totes les altres traduccions, que també han estat acompanyades pel mateix esperit.

El subtítol del llibre diu 'Crit i lloança'.

El salteri és una barreja: el salmista crida, prega i plora molt. Hi ha molts crits, als salms, molta pregària angoixada. Però també hi ha moltíssima lloança, és una part impressionant. De tal manera que la Bíblia hebrea anomena aquest llibre *Llibre de les lloances*. Però predominen les pregàries de crits d'un salmista que se és perseguit, que se sent pecador o que és pobre... Són pregàries que són com crits.

En aquests crits hi trobem actualitat?

I tant! Avui semblaria que tots els impropis que diuen els salms encara queden curts. Hi ha gent que es pensa que els salms són poc cristians, però són el crit i la

pregària de l'home i la dona d'avui. Desgraciadament la majoria de la humanitat sofreix i prega cridant a Déu la injustícia que sofreix.

El llibre tracta de la relació de l'home i la dona amb un Déu creador, i parla en concret de teologia cosmoteàndrica. Una visió profunda i universal que trobem en Raimon Panikkar. Com l'entén?

Aquesta paraula la subratllo molt en el primer capítol. Havia de ser el títol del llibre 'Una teologia cosmoteàndrica'; però m'ho van treure del cap, em van dir que amb aquest títol no en vendríem ni un! Però en parlo en el primer capítol. Aquesta bondat de Déu amb el seu cosmos creat, la creació i l'home. No hi ha creació sense Déu i sense home. No hi ha home sense el cosmos i Déu. No hi ha Déu sense creació i sense home. I faig notar aquesta unitat que hi ha al salteri: de Déu amb els homes i amb la creació. Els salms canten la bellesa de la creació de Déu.